

La Inquisició contra Luís Boatella per sol·licitant. El sàtir (Barcelona 1744)

ANTONI LLAMAS I MANTERO
GRUP D'HISTÒRIA DEL CASAL DE MATARÓ

Introducció

Tot i que l'inquisidor fiscal inicià el procés contra Luís Boatella amb l'acusació de sol·licitació, realment aquesta va més enllà d'aquest delictes estrictament parlant. Veurem, en el decurs del mateix procés, tota una sèrie no gens curta de càrrecs, que fan d'aquest personatge tota una joia: amants de tota classe i edat i al mateix temps, intent d'assassinat, avortaments i enverinaments. I no només

això; també l'acusat va intentar un tracte més favorable evitant el tribunal de la Inquisició de Barcelona pel tribunal de Cort de la Suprema.

A més, va tenir contactes amb menors d'edat i va ser acusat de seguir la doctrina de Molinos. Hem de tenir en compte que el personatge només tenia 31 anys en el moment de la seva acusació, per tant portava una carrera meteòrica en els delictes esmentats,

Nicolaes Visscher. Pla de Barcelona i seus voltants al 1706. (Font: wikipedia.org)

sense oblidar que era

una persona consagrada i que tenia uns vots i unes obligacions clares i estrictes com a religiós que, com podem comprovar, no va complir en cap moment.

La delimitació del delict

El delict de la sol·licitació va ser un dels temes pel qual l'Església va sentir una profunda preocupació al llarg del temps. La *solicitatio ad turpia* com és anomenada en els documents de la Inquisició, és a dir, les proposicions deshonestes de caràcter sexual, fetes pels confessors a les seves penitents en l'acte de la confessió, va ser tractat per nombrosos sants pares, Pau III, va ser un dels primers en situar sota el poder Inquisitorial el tema.

Paulo, aplicándose también a los deberes que Dios le asignó, fue el primero en instituir la Congregación de la Sagrada Inquisición en el año 1542 Esta Sagrada Congregación, integrada de seis cardenales, con el encargo de auxiliar al Pontífice en las cuestiones dogmáticas, actuaba también como Supremo Tribunal en materias de fe.¹

Però, els sants pares van anar dotant cada vegada de més poder a la Inquisició i això es va anar reafirmant en els papats posteriors. Juli III «Estableció severas penas contra los que impidiesen a los Inquisidores el cumplimiento de su oficio o comisión.»² Pau IV, el 1559, amb el seu breu *Cum sicut nuper*, va atorgar poder jurisdiccional a la Inquisició de Granada per poder intervenir en aquest

tipus de delict. Això va comportar l'enfrontament del Tribunal amb els bisbes, que eren els que havien tingut fins llavors l'autoritat per poder reprimir aquest delict. Evidentment, els bisbes no van poder fer res per impedir-ho, tot i que l'incompliment del vot de castedat no era un tema competencial de la Inquisició, sinó de la justícia episcopal.

Añadió autoridad al tribunal de la Santa Inquisición, con lo que dió una forma más terrible, disponiendo que no solo convocara y juzgara de la herejía, sino también de algunos otros delitos³.

El papa Pius IV, va estendre el poder punitiu a tots els tribunals inquisitorials al 1561, i el papa Gregori XV, al 1622, ho va ratificar. Però, cal tenir en compte que la sol·licitació, per a ser considerada com a delict, havia de complir la condició que el confessor convencés a la penitent que els actes comesos no constituïen pecat. La sol·licitació va ser considerada com una autèntica heretgia, ja que es considerava un atemptat que anava en contra de la llei de la mateixa Església Catòlica. Com a mesura preventiva, es va inventar el confessionari. Abans de la seva aparició, la confessió es realitzava en qualsevol lloc de l'església i fins i tot a les portes o rodalies, i cal recordar que a l'edat mitjana la confessió tenia caràcter semipúblic i es feia en una mena de seients portàtils. En l'acte estricte de la confessió, la penitent s'agenollava davant o dins les cames del confessor, aquesta proximitat molt perillosa es va resoldre amb l'aparició del confessionari.

No fou, però, fins després del concili de Trento (1545-1563) que començà a introduir-se el nou model de

¹ARAGONÉS VIRGILI, Manuel (1945). *Historia del Pontificado*. Barcelona: Ed. Rafael Casulleras, vol II, p. 135.

² Op. Cit. p. 321.

³ Op. Cit. p. 131.

confessionari de fusta, tancat i fix, que contribuï a donar més intimitat a l'acte, l'arquebisbe de Milà Carlo Borromeo en fou l'inventor i dissenyador (1565) fins al punt de precisar que entre l'espai del confessor i el penitent s'hi col·loqués

de manera generalitzada a Catalunya, no s'havia complert la norma d'instal·lar confessionaris a les esglésies. Un informe de la Suprema, del 1719, informa que «en muchas parroquias y conventos se sigue confesando sin rejillas, por lo que los confesionarios de poco sirven».⁵

*Confessionari d' Andrea Fantoni del Duomo de Bergamo (1659-1734).
(Fotografies: Toni Llamas)*

"una làmina fèrria plena de forats petits i menuts a semblança d'un cigró" (1577). Els introductors dels flamants confessionaris als Països Catalans foren els jesuïtes; aviat, però se n'instal·laren a les catedrals: mossèn Gudiol (1902) en documentà l'existència a la catedral de Vic el 1578.⁴

Però està clar que les directrius emanades de Roma no sempre arribaven a bon terme. A principis del segle XVIII, i

El que és evident, és que si el sol·licitador volia, el confessional servia de ben poc. Qualsevol moment i excusa seria vàlida per poder cometre el seu pecat i saltar-se totes les normes establertes per l'Església.

L'inici del procés. Els testimonis

Es dona inici al procés per part de l'inquisidor fiscal. Aquest personatge era el segon en importància dins de l'organigrama inquisitorial, obria i tancava

⁴ *Història, Política, Societat i Cultura dels Països Catalans: Crisi institucional i canvi social segles XVI, XVII.* Barcelona: Enciclopèdia Catalana, 1997. p. 205.

⁵ Archivo Histórico Nacional (=AHN), INQUISICION. Legajo. 2158.

la sala del secret i era el responsable de tota la documentació. Mensualment, enviava un informe a la Suprema amb els casos que restaven pendents.

El Inquisidor Fiscal de Barcelona contra Don Luís Boatella de 31 años confesor principal y residente en la Ciudad por solicitante. Tubo principio esta sumaria en la misma ciudad ante el calificador Solsona el dia 17 de Abril de 1744 por delación de Ana Maria Grenobart de 18 años, que dijo avia dos años estuvo la declarante reclusa en el hospital general de la ciudad por espacio de 13 meses, y que por 8 de ellos tubo por su confessor ordinario a este reo: que pasando un dia al cuarto de las preñadas, donde estaba la declarante, la pregunto si queria confesarse, y respondiendole que si, la tomo de sus manos, sin que nadie lo viese, la llebo al cuarto de los gergones, donde no los pudieran ver, se sentaron cara a cara; el reo en un banco sin regilla, donde suelen confessar las reclusas, y la declarante en una tabla: que estando allí la dijo, le havia de hacer una merced; y respondiendole la declarante le haria si pudiese; dijo el reo, si queria pecar con el; y respondiendole la declarante que no; replico el reo que ello havia de ser pues de lo contrario el la reprenderia, y el caeria malo: Que la declarante por salir del lance, le dijo volviese otro dia por la mañana: a lo que dijo el reo no podia ser, por que havia de confesar, y decir misa: que se desato los calzones y enseñando sus partes, hizo ademan de acometerla; que como se le caio el sombrero, y el vanco donde estaba, se separo la declarante: que viendo el reo que no podia lograr su gusto, le dijo que a lo menos tocasse sus partes; y que no queriendo la declarante, se ató el reo los calzones, la dijo que se confesase, pues la absolveria como en efecto lo hizo: que poco antes de confersarla dijo el reo que perdonava a la declarante, y se

encargaba de ello, que durante la confesion, ni despues de ella, no paso cosa alguna de lo dicho, pues despues del acto de contriccion al besarle la mano, dejo caer una pesseta en los pechos de la declarante, diciendole que si necesitaba alguna cosa, fuese a su casa: que posteriormente la Maria H. Que cuida los gergones dijo a la declarante de parte del reo que si queria alguna cosa, passase por su casa, y que esta muger confesaba con el reo, sin que la declarante aia vuelto a confessar con el. Dia 10 de junio de 1747 se ratifico ad perpetuam, sin que hubiese novedad, però el informe del Comisario no le hace entero credito.⁶

Tot seguint el desenvolupament, ja veiem clarament com l'acusadora Anna Maria Grenobart és clarament sol·licitada pel nostre personatge i com la inexistència d'un confessorari com cal donava pauta a facilitar el delictes. D'altra banda, tenim altres personatges de la Inquisició. El primer, és el qualificador Solsona. Aquest era un personatge molt rellevant, ja que era el que fallava si un cas era susceptible de delictes. Tot i això, en el Tribunal de Barcelona, no era un càrrec gaire cobejat, ja que no tenia cap remuneració. Un altre personatge és el comissari, un càrrec que era l'autoritat més visible de la Inquisició en les ciutats i pobles. La seva tasca principal era rebre les denúncies, comprovar les proves i enviar-les al Tribunal, entre d'altres feines. En aquest cas veiem que no dona massa crèdit a la declaració de l'Anna Maria. No és estrany ja que ella era una reclusa que estava a l'hospital. Això es degut a què, com que la Inquisició anava curta de diners, donava la ciutat com a presó i que aquests detinguts s'espavilessin per poder

⁶ AHN. INQUISICIÓN, 3724, EXP.111.

sobreviure. L'informe no ens diu el motiu, però davant d'un confessor general la seva paraula pesava poc.

Però el nostre personatge compareix en el tribunal de Cort i declara el següent:

(...) compareció el Reo en el tribunal de corte, se dió comision al Secretario Dn. Domingo Santos, y ante el Secretario anuario declaro avia sido cura por siete años en el hospital de Sn. Lazaro de Barcelona: que a los cuatro meses de cura confesso, y absolvio a Ana Maria H. Que paso al hospital a parir; que estando sentado en un banquillo y en le mismo acto de la confesion tubo con ella tactos y palabras impuras, y aun hubieran llegado a tener copula, si el parage lo permitiera: pero aun no se publico la prohibicion de confessar complices: Que a cuatro meses despues haviendo parido dicha muger, y saliendo del hospital, le pregunto en la puerta de la Iglesia si queria confessar, y respondiendole que si, la hizo subir a su cuarto, donde tubo acto torpe con ella, sin que en esta ocasion hubiese confesion: Que con motivo de aver caido enfermo este reo, vino a visitarle Cathalina Torres muger de un cantero, y a quien el reo confesaba: que librado de su enfermedad tubo con ella muchos tratos carnales por espacio de un año y medio quedando embarazada del trato, que en todo este tiempo la confeso sacramentalmente con la frecuencia de ocho en ocho dias preguntandola casi en todas las confesiones si havia tenido copula con su marido, y diciendole palabras amatorias inductivas a torpeza: que subiese a su cuarto, como lo hacia despues de la confesion y que tenia con ella tratos torpes: aunque en este año y medio serian actos como doscientos, no sabe cuantos de ellos serian de resultas de la confesion, o con el pretexto de ella. Que con el motivo de esta amistad embiaba la muger al cuarto del reo una hija suia llamada Geronima de once

años, para que la enseñase a leer, y la confesase: que en efecto la confesaria en la Iglesia 30 o quarenta veces, y que en todas, le parece la decia palabras amorosas inductivas a torpeza: que la hacia subir al cuarto: que en diferentes confesiones la tocava su cara con las manos: que alguna vez en el mismo parage toco sus pechos: que despues de la confesion, y subida al cuarto, practicava con ella las mismas palabras y tratos indecentes.⁷

En aquest paràgraf veiem que Luis Boatella és un autèntic sàtir, no només peca amb una dona casada sinó que també amb la seva filla Geronima, una menor, sense cap recança. Però això no és tot, la seva llista es va fent cada vegada més farcida de personatges, com va explicant en la seva declaració. Fins i tot es remunta a cinc anys anteriors, és a dir quant tenia 26 anys. Com podem veure tot seguit, en aquest cas és una vídua.

Que havia cinco años tubo el reo por criada a la viuda Theresa H. ya difunta a quien confeso antes de ser su criada, y haviendo entrado a servirle la persiguió en confesarla dos veces por semana, por espacio de un año y medio durmiendo en este tiempo con ella las mas de las noches, y aunque tubo con ella tratos torpes; jamas hablo en confesion cosa deshonestas; y que no reparava en confesarla acabada la torpeza; que cuatro meses despues allandose esta muger fuera de casa del reo, y enferma en el hospital, llamo al reo para confesarse y haviendo acudido la toco sus pechos en el mismo acto de la confesion; y al parecer del reo en este tiempo estaba ya publicada la bula de prohibir confesar cómplices. (...) y diciéndole en la misma confesion palabras provocativas, y teniendo actos

⁷ *Op, cit,*

impuros, en el mismo acto sacramental, inmediatamente, inmediatamente post, que confesara a esta unas doscientas veces, practicando en las mas de ellas, o en todas cosas

deshonestes, dandole a entender que prohibia que confesase con otro, y

Luis Boatella, on es demostrerà que el personatge no té cap límit moral.

Que despues por espacio de dos años tubo este reo trato torpe con otras dos mugeres a un mismo tiempo: una de ellas Margarita Mosar, a quien confessaria trescientas veces, teniendo

*Escut del Palau de la Inquisició de Barcelona.
(Font: es.paperblog.com)*

estando prohibido confesar cómplices.⁸

Com és evident la butlla de prohibir confessar còmplices marcava un element important; si el mossèn li donava la seva absolució el còmplice podia continuar fent els seus delictes sense cap problema ja que sempre li serien perdonats els seus pecats. Continua la seva declaració i en aquest moment ja no és com el casos anteriors, sinó que és amb dues dones al mateix temps. Però com que la seva actitud començà despertar sospites, la mare d'una d'elles intentarà tallar el tema d'arrel. Tot això es concretarà en un intent d'assassinat per enverinament i també en un intent d'avortament, tot sota la supervisió de

en sus confesiones palabras amorias, aconsejandola subiese a su cuarto, como lo hizo inmediatamente a la confesion de actos, palabras y tocamientos torpes; que haviendo dormido muchas veces con ella, bajava luego a confesarla,(...) La otra Serafina Barcelo, a quien confesaria cien veces estos dos años, y tubo con ella en la confesion, antes y despues tactos, y palabras torpes, estando prohibidas confesarlas. Que sospechando la madre de esta Serafina el maltrato del reo, amonestó a su hija, que no se viese con el, por lo que esta intento matar o enfermar a su madre, y a otra hermana con veneno; y consultando con el reo en el confesionario su mala intención, le aconsejo lo hiciese encargandola

⁸ *Op, cit,*

precaucion de que no se supiese, y de confessar con otro no declarase esta intencion, ni los malos tratos que tubo con el reo; que en efecto echo veneno en un cantaro de agua, y como solamente bebio de el la hermana, la causo vomito: que de este vomito supo el reo no por Serafina sinó por dos carmelites Calzados Fr. Joseph Almegue y Fr. Gabriel H. Que como este religioso concurría con dicha madre a fin de que el reo no comunicase con la Serafina y que aconsejo a esta en diferentes ocasiones diesse beneno a la citada madre, y al religioso: Que haviendose hecho embarazada la Margarita Mosar, la persuadio el reo en muchas ocasiones tomase abortivos, y en efecto los busco este reo, y se los dio pareciendoles eficaces, aunque no surtieron efecto.⁹

Com que no se l'aturà en aquest cas, va continuar la seva carrera de sol·licitant irredempt. En els casos següents es tracta menors d'edat, però com ja hem vist abans, el personatge ja tenia experiència. Com va ser, amb la nena Geronima.

Que en este mismo tiempo confesso a dos niñas como de nueve años cuos nombres ignora però da las señas, así como de otras complices, y que las dijo en confesion palabras cariñosas, como lo que te quiero, te estimo y otras semejantes; y una de elles subio al cuarto del reo acabada la confesion, y tubo con ella tratos torpes en pechos y vientre=Que menos a estas dos de los nueve años, tratando el reo ilicitamente a las demas, las aconsejaba que pusiesen su espiritu en Dios: que aunque era de su obligacion no las amonesto se abstubiesen del pecado y se delata de esto por si tubiesse alusion a la doctrina de Molinos: que a su

parecer las dijo , con que pudiesen dar rienda suelta a sus vicios.¹⁰

Arribats a aquesta primera part de la declaració de l'encausat, el tribunal li preguntà quina va ser la causa de fer la declaració davant del Tribunal de Cort i no fer-la en el tribunal més proper que era el de Barcelona. Luis contestà que aspirava al perdó i que això ho havia fet per consell del dominic Fr. Francisco Rey que fent amb ell confessió general li va aconsellar acudir a la Suprema.

A la Inquisició de Barcelona, les declaracions i actuació del Tribunal

A partir d'aquí els expedients del presoner són dirigits al Tribunal de la Inquisició de Barcelona on es continuà la causa iniciada a Madrid. En vint dies es torna a obrir la causa i Luis demana un parell de dies per fer record d'altres casos que no havia delatat en el Tribunal de Cort. Davant dels inquisidors Moliner i Montoya es va reafirmar dels pecats que ja havia confessat, tot i que va matisar que en la confessió els demanava que tinguessin dolor pes seus pecats i propòsit d'esmena; que omplissin el seu cor de Déu. Però que no les demanava que confessessin els pecats que havien fet amb ell, això el portava a fer una doctrina desviada. El 29 de gener va començar la compareixença dels testimonis. Maria Torres reconeix els fets i com el seu marit li havia prohibit anar a fer la confessió amb l'acusat. Veiem un recull resumit de les seves declaracions.

Geronima Torres de 17 años (...) que en este tiempo la confesaria como treinta veces por espacio de dos años: que algunas veces luego que la confesaba, la decia subiese a su cuarto a almorzar,

⁹ *Op, cit,*

¹⁰ *Op, cit,*

y que en efecto subio en dos ocasiones, però que jamas tubo tratos con ella, ni ablo palabras torpes, y que solamente en una ocasion al tiempo que la enseñaba a leer, estando la delcalante en pie, y en presencia de su madre solto el reo las cintas del delantal y barguiñas, por lo que caida la ropa, quedo en enagües la declante, y inquietandose su madre, no permitio volviese la declarante a casa del reo.

Serafina Barcelo de 24 años, contesta formal en haver confesado con el reo cosa de doscientas veces; teniendo tratos y palabras torpes en muchas confesiones; aver tomado avortivos por la mano del reo; aver echado veneno en la cantaro para matar a su madre y hermana por consejo del mismo.

Theresa Pageras de 16 años, una de las niñas de nueve años, que cito el reo, no contesta, pues solo dice que confesaba amenudo con el, y subio a su cuarto, però no subio en dia de confesion, ni hubo palabra o accion torpe.

Cathalina Bodet citada por el reo de haver tenido en la confesion palabras torpes y tratos torpes no contesta; que acer pasaba todo lo dicho. (...) que habiendo tomado el reo alguna amistad con la Serafina, le despidio la declarante, y habiendo hecho confesion general con el carmelita Bruno, prosigue con este sus confesiones, sin acudir al reo.

La Margarita Monar de 22 años, a quien aconsejo el reo negase el debito a su marido se alla negativa, y solo confiesa que su marido la prohibio a la declarante comunicarse con el reo sin tenir motivo que es cierto la decia el reo subiese a tomar chocolate al cuarto, y lo hizo; a su hija Geronima instruia este mismo en la doctrina, en leer y escribir, y subiendola una ocasion sobre sus rodillas la solto el delantal, y barguiñas, y desde entonces no volvieron ni la declarante ni su hija.

Francisca Bosc de 15 años; que era la segunda de nueve años que cita el reo; y como era mui tierna de edad la trataba este reo de hija, y otras palabras cariñosas, que no hace memòria.

Maria Mestra de 19 años, citada por el reo de que la confesara 10 veces, y tubo con ella palabra, y acciones torpes muchas veces contesta en todo diciendolo con las mismas expresiones que el reo.

Se ratificaron todas las testigos ad perpetuam; sin que añadiesen mas que lo que queda dicho.¹¹

Davant d'aquestes declaracions, el tribunal de Barcelona demana informació a tretze tribunals sobre l'acusat sense cap resultat positiu. A partir d'aquest moment l'Inquisidor Fiscal fa comparèixer a Luis Boatella davant del tribunal i dicten una sentència provisional per l'acusat..

En este estado el Inquisidor Fiscal pidio fuese comparecido el reo, y repreendido, y cominado de los delitos que constaban en su espontanea. Y visto el dia 6 de Marzo de 1748 por los inquisidores Moliner y Montoya digeron fuese recluso este reo en la celda de un convento con embargo de bienes, y que siguiese su causa hasta definitiva acudiendo para sus audiencias al tribunal.¹²

Segueix el sumari contra l'acusat on es canvien aspectes sobre la seva presó, es trasllada amb l' "alcaide", que era el que dirigia la presó i acompanyava al detingut davant del tribunal; també era l'encarregat de subministrar-li menjar i roba. Es reflexiona per part de l'Inquisidor Fiscal de certes anomalies

¹¹ *Op, cit,*

¹² *Op, cit,*

que ell ha detectat en el transcurs de la instrucció del procés que ha sigut molt laxa i poc curosa davant de les greus faltes que s'han anat descobrint, i apunta la manera de corregir aquests errors.

(...) consultandolo antes con los Señores del Consejo, donde a 2 de Abril se dijo hiciesen justicia, como lo tenían acordado, con que fuse la prision en el cuarto del Alcaide sin comunicacion; y se acordo que siempre que hubiese de dar declaraciones de algun reo al Tribunal, se debía recibir por visto de los Inquisidores ante el Secreto, que el Inquisidor Fiscal no debio pedir reprension del reo con causa tan grave, sinó que primero se siguiese su causa hasta definitiva: que el tribunal no debió omitir la reconvencion de registros, y ratificacion de la primera testigo, luego que se hizo delacion, y no dejar pasar cuatro años: que asi mismo se escribiese al Tribunal de Corte que la espontanea del reo se debio recibir por medio de un Inquisidor ante secretario, y caso de allarse ocupados los Inquisidores dar la comision por escrito= y que viendo de tanta entidad debieran suspender el viaje del reo asta dar cuenta al Consejo¹³

Es cita de nou per tres vegades a Luis Boatella a declarar davant del tribunal fins al final del sumari.

Siendo recluso en sus tres audiencias ordinarias nada añadio, y sospechaba su prision por no aver confesado todos sus delitos, los que expressaria si se acordase, però como han sido tantos no hace memoria. Presentada la acusacion fiscal confesso todos sus capitulos y aun lo que tenia de mas la primera testigo; que el aconsejarlas no acudiesen a otro confessor lo hacia por no apartarse de su mal trato, pues estanado prohibido confessar complices las aconsejarian

hacer confesion general. A los capitulos 12, 13 y 14 dijo haver venido a esta Corte a delatarse, fuera por ser conocido de los Inquisidores de Barcelona; y ya pensando era maior jurisdiccion de aquí: que no haver expresado en esta su espontanea los apellidos de los testigos, ni las cosas ciertas de sus morades (aunque sabia) fue porque no viniesen en conocimiento de ellas; pues temia en sus declaraciones no se conformarian con el reo: que aver hecho sus espontaneas, fue por miedo a que lo delatasen. Aviendo nombrado Abogado, comunico con el sin añadir cosa alguna, conluio con su parecer, y hecho saber al Inquisidor Fiscal, se recibio la causa a prueba, se ratificaron los testigos sin que hubiese novedad, y hechada la publicacion estubo confesso de todo remitiendose a sus espontaneas: Comunico con su Abogado quien alegó espontaneidad y pidio trato de benignidad como buen confidente y conluio en definitiva. Notificose al Inquisidor Fiscal y visto todo el dia 20 de junio de 1748.¹⁴

Conclusions

En primer lloc podem constatar, tal i com diu l'inquisidor fiscal, de la manca de cura a l'hora d'abordar un procés en el què es tractaven assumptes de tanta rellevància; des de l'inici fins a la seva conclusió es deixen passar quatre anys. Al llarg del procés hem vist no només el pecat de la sol·licitació, que va practicar amb dones i noies menors d'edat. El delictes que ha quedat ben provat es veu agreujat amb el fet d'utilitzar la confessió com a mitjà per netejar la mala consciència, no només d'ell sinó també de les dones implicades i poder continuar amb les seves inclinacions, i saltar-se alegrement la butlla de

¹³ *Op, cit,*

¹⁴ *Op, cit,*

prohibició de confessar còmplices. Fins i tot utilitza un element tant preuat com la xocolata per fer caure a les seves víctimes invitant-les a pujar a la seva habitació.

Els delictes d'intent d'assassinat de la mare i germana de Serafina Barcelo i d'avortament fallit de Margarita Mosar va en contra de tota la norma cristiana i la llei de Déu i no només defineix la categoria moral de Luis Boatella, sinó també de les seves còmplices. A més de la prohibició expressa de poder confessar amb altres religiosos pel perill que això podia suposar-li.

També surt el tema de la doctrina de Molinos, és a dir, la doctrina de Miguel de Molinos. Aquest doctor en teologia va escriure un llibre titulat la *Guia espiritual* en el qual buscava la recerca de Déu per mitjà de la contemplació, però va ser prohibit per la Inquisició romana. El fet és que, en molt casos, el seus seguidors es van dedicar a la sol·licitació, a la flagel·lació i a tot tipus d'excessos sexuals. Per tant, no es rar que se'l consideri com a seguidor de Molinos, tot i que el cas queda com de passada i no s'hi aprofundeix.

Un altre element és anar a fer la declaració davant del Tribunal de Cort, no per que fos un tribunal amb més jurisdicció com diu ell, sinó per aconseguir un tracte més favorable, ja que era molt més complicat buscar i convocar als testimonis bé presencialment, bé per escrit i enviar les seves declaracions a Madrid, amb la qual cosa el procés s'hagués allargat molt més en el temps.

En el moment que arriba el sumari al tribunal de Barcelona ja es dicta la presó

en un convent i embargament del seus béns per respondre de les despeses del judici. Davant del perill que l'acusat pugui tenir contacte d'alguna manera amb els testimonis se li canvia per la presó amb l' "alcaide" que consideren més segura.

En resum. tenim un religiós que més que definir-lo com a tal és un autèntic sàtir i delinqüent.